

3. Ми ходимо спільними вулицями

Ясь дуже пишався Жужею. У неї були масивні лапи, блискуча шерсть і нестримне бажання з усіма гратися. Особливо Жужа любила маленьких дітей: її взяли з великої родини, де в одній квартирі жила мама і троє малюків. Коли вона навіть дуже здаля бачила дітей — зривалася й бігла до них гратися.

Так тривало, доки Жужа була цуценям. Але вона виростала, і разом з нею росла її лискуча товста дупця й весело усміхнена пащека. Дрібні молочні зубки випали, натомість з'явилися великі міцні зубища.

Того вечора Ясь гуляв із собакою у дворі. Він міг запрягтися, що не зрозумів, як це сталося, — але Жужа раптом вирвала повідець із рук і побігла через вулицю до маленької дівчинки. Дівчинці було років п'ять, не більше, вона гуляла неподалік від мами.

Сіра дупця, немов у сповільненій зйомці, віддаляється від нього, підкидаючи лапи й не реагуючи на заклики. Маленька дівчинка бачить усе з іншого боку: розкрита усміхнена пащека наближається все ближче і ближче, скоро буде «кусь!».

— А-А-А-А-А!!! — нажахано заволатала дівчинка і з вереском дременула геть.

«Зі мною граються в лови!» — щасливо подумала Жужа і припустила хутчіше.

— Вона грається, не лякайся! — кричав Ясь, біжучи за Жужею...

І... все насправді відбулося дуже швидко, за лічені секунди. Жужа стрибнула на дівчинку (бо як іще гратися, коли від тебе радісно тікають?), дівчинка не втрималася на ногах, упала на асфальт і розбила носа.

— А-А-А-А-А-А!!!!

Мама дівчинки та Ясь примчали одночасно. Хлопцеві було страшенно соромно — він не втримав собаку.

Жінка обійняла дитину.

— Будь ласка, заспокойся. Собачка гралася, собачка не хотіла лихого...

Перша думка Яся — втекти якнайдалі. Але він розумів, що хоч Жужа й не нападала, але саме через неї маємо розбитого носа. А за пса відповідає господар. Хлопець зібрав докупи всю хоробрість і сказав:

— Вибачте, я не втримав собаку. Це моя провина. Я зараз зателефоную мамі, аби вона звозила вас до лікаря.

— Та не треба нас до лікаря! Собаку свою контролюй! — грубо відрубала жінка.

— Так, я буду, — пробелькотів Ясь.

Бачачи на вулиці цю жінку з дитиною, він щоразу пересилиював сором зі страхом і питав, чи все гаразд.

Одного дня Ясь зважився.

- Ми можемо поговорити? — спитав він жінку. Жінка кивнула і стишила крок.
- Я все думаю про той випадок, коли Жужа.. ну. Я винуватий, що не втримав її. Але Жужа не хотіла вкусити...
- Я знаю, але це твій собака, і ти маєш дивитися за ним.
- Безсумнівно, — зітхнув Ясь. — Я просто... Можна вам показати, як реагувати на собаку, аби вона не стрибала і взагалі не звертала уваги?
- Ти маєш контролювати її. Крапка.
- Так, але...
- Без «але».

Жінка розвернулася й пішла геть.

— Так... Послухайте ж мене! — гукнув Ясь. — Від собаки не треба тікати! Вона сприймає це як запрошення переслідувати. Не треба махати руками над собакою, вищати — її ця поведінка лякає. Якщо собака збирається стрибнути — складіть руки на грудях і відверніться від неї всім тілом. Собака реагує на будь-яку незвичну поведінку: саме тому вони так кидаються на п'яних чи переляканих. Собаки бачать, як людина сповільнює ходу або змінює траєкторію руху — і починають гавкати чи біжать перевірити.

Жінка втрачала терпець.

- Ти робиш мене винуватою в тому, що сталося?!
- Та ні ж! Я проходив навчання і знаю, як поводитися з собаками. Якщо буде цікаво довідатися, як спілкуватися з ними, — я вас навчу...

Жінка нервово пересмикнула плечима і зникла в під'їзді.

А наступного дня сама підійшла до Яся та Жужі. І раптом сказала:

- Ми ходимо спільними вулицями. Навчи мене.